

Arrest

nr. 91 965 van 22 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 27 juli 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. DANEELS en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 november 2003 vroeg verzoeker voor de eerste maal asiel aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Op 15 december 2003 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 23 maart 2004 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Op 16 december 2004 verwierp de Raad van State het beroep ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal bij arrest met nr. 138.556.

1.2. Verzoeker vroeg op 21 januari 2005 voor de tweede maal asiel aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Op 7 februari 2005 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken de in overwegingname van een vluchtelingenverklaring, met bevel om het grondgebied te verlaten, onder het model van een bijlage

13quater. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep werd door de Raad van State verworpen op 31 augustus 2005, bij arrest met nr. 148.504.

1.3. Op 16 september 2010 werd verzoeker door België overgenomen van het Verenigd Koninkrijk.

1.4. Op 16 september 2010 vroeg verzoeker voor de derde maal asiel aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Hij verklaarde in 2005 te zijn teruggekeerd naar Soedan. Op 28 februari 2011 weigerde de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geoordeeld dat verzoekers verklaringen inzake zijn afkomst uit Darfur niet geloofwaardig zijn. Er kon bijgevolg geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten in Khartoum aangezien verzoeker ze koppelde aan zijn afkomst uit Darfur. Op 7 juni 2011 besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest met nr. 62 767 eveneens tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en bevestigde hij het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 15 juni 2011 werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.5. Op 25 juli 2011 vroeg verzoeker voor de vierde maal asiel aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Op 25 oktober 2011 weigerde de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd vastgesteld dat de aannemelijkheid van de door verzoeker beweerde afkomst uit Darfur niet kan worden hersteld door de neergelegde documenten. Op 27 januari 2012 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met betrekking tot het tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 25 oktober 2011 ingediende beroep in volle rechtsmacht, bij arrest nr. 74 016 de afstand van het geding vast. Op 7 februari 2012 werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, onder de vorm van een bijlage 13quinquies.

1.6. Op 16 februari 2012 vroeg verzoeker voor de vijfde maal asiel aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Op 21 februari 2012 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken de in overwegingname van de asielaanvraag, met bevel om het grondgebied te verlaten, onder het model van een bijlage 13quater.

1.7. Op 3 april 2012 vroeg verzoeker voor de zesde maal asiel aan bij de bevoegde Belgische instanties. Op 3 april 2012 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken de in overwegingname van de asielaanvraag, met bevel om het grondgebied te verlaten, onder het model van een bijlage 13 quater.

1.8. Op 18 juli 2012 vroeg verzoeker voor de zevende maal asiel aan bij de bevoegde Belgische instanties.

1.9. Op 27 juli 2012 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken de in overwegingname van de asielaanvraag, met bevel om het grondgebied te verlaten, onder de vorm van een bijlage 13 quater. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten O. E. (...)

geboren te Lezera, op (in) 28.01.1979

en van nationaliteit te zijn : Soedan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 18.07.2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 24.11.2003 een eerste asielaanvraag indiende die op 29.03.2004 werd afgesloten met een beslissing ‘niet ontvankelijk’ vanwege het CGVS; overwegende dat de betrokkene op 21.01.2005 een tweede asielaanvraag indiende die op 07.02.2005 werd afgesloten met een beslissing ‘weigering in behandeling te nemen’ vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken; overwegende dat de betrokkene op 16.09.2010 een derde asielaanvraag indiende die op 09.06.2011 werd afgesloten met een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW); overwegende dat de betrokkene op 25.07.2011 een vierde asielaanvraag indiende die op die op 31.01.2012 werd afgesloten vanwege de RW; overwegende dat de betrokkene op 16.02.2012 een vijfde asielaanvraag indiende die op 21.02.2012 werd afgesloten met een beslissing ‘weigering van in overweging name’ vanwege DVZ; overwegende dat de betrokkene op 03.04.2012 een zesde asielaanvraag indiende die op 03.04.2012 werd afgesloten met.ee ‘ beslissing ‘weigering van inoverwegingname’ vanwege DVZ; overwegende dat

de betrokkene op 18.07.2012 een zevende asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggestuurd naar zijn land van herkomst; overwegende dat betrokkene een oproepingsbrief van het leger naar voren brengt waarin staat vermeld dat de betrokkene zich dient aan te melden op straffe van gevangenisstraf waarbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene sinds zijn eerste asielaanvraag in 2003 geen enkele melding heeft gemaakt van mogelijke vrees voor vervolging bij weigering van het opvolgen van het sommeren van het leger; dat betrokkene reeds meermaals de mogelijkheid had dit element bij de behandeling van de voorgaande asielaanvragen; overwegende dat de betrokkene een schrijven van zijn advocaat naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat dit een gesolliciteerd karakter betreft gezien de advocaat de taak heeft de belangen van de betrokkene te behartigen; overwegende dat de betrokkene een foto (kleurenkopie) van manifestatie aan de ambassade van Soedan te Brussel naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat het een foto (kleurenkopie) betreft zonder tijd of plaatsaanduiding betreft; overwegende dat het een kleurenkopie betreft waarvan de bewijswaarde gering is en de authenticiteit niet op een adequate manier kan beoordeeld worden; Overwegende dat betrokkene zijn ontevredenheid uit over de tolk bij het verhoor bij het CGVS; overwegende dat daarbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich op het einde van het verhoor akkoord verklaarde met het verhoorverslag en noch bij zijn verhoor bij het CGVS, noch bij de RVV melding maakte van dit vermeende probleem; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt de termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 07.02.2001, 22.06.2011, 21.02.2012 e, 03.04.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op voor zover verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht dat besloten ligt in de bestreden beslissing. Verwerende partij is van oordeel dat de eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing verzoeker geen voordeel kan opleveren aangezien het in casu een herhaald bevel betreft. Verwerende partij preciseert dat er reeds verscheidene bevelen om het grondgebied te verlaten getroffen werden ten aanzien van verzoeker, onder meer op 22 juni 2012, 21 februari 2012 en 3 april 2012. Deze bevelen zijn volgens verwerende partij onherroepelijk en uitvoerbaar in het rechtsverkeer aanwezig. Verwerende partij concludeert dat het ingestelde beroep voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, onontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

2.2. De bestreden beslissing dient te worden beschouwd als één beslissing met één motivering (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Verzoeker heeft ontegensprekelijk belang bij de beslissing waarbij zijn asielaanvraag niet in overweging wordt genomen, aangezien een nietigverklaring ervan aanleiding geeft tot een openstaande asielaanvraag. Verzoeker heeft dus belang bij de vernietiging van de gehele beslissing. Verwerende partij kan derhalve niet dienstig betogen dat het bevel om het grondgebied te verlaten een afzonderlijk onderdeel uitmaakt van de bestreden beslissing om dienaangaande vervolgens een exceptie op te werpen.

De opgeworpen exceptie wordt derhalve verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van "artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht."

Verzoeker betoogt als volgt:

"Artikel 51/8, eerste lid, Vreemdelingenwet bepaalt dat:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

Tegenpartij stelt dat de nieuwe documenten die verzoekers aangebracht hebben geen nieuwe gegevens zouden uitmaken in de zin van artikel 51/8, eerste lid, Vreemdelingenwet, terwijl verzoeker bij zijn zevende asielaanvraag verschillende nieuwe documenten neerlegt, namelijk:

een oproepingsbrief van het leger dd. 12.05.2012 (stuk 3); een begeleidend schrijven van zijn vorige advocaat;

een foto van zijn deelname aan een betoging tegen de genocide in Darfur, aan de ambassade van Soedan te Brussel dd. 30.06.2012 (kleurenkopie).

Deze documenten dienen er voornamelijk toe het bewijs te leveren dat verzoeker niet naar de Soedan kan terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de Soedanese autoriteiten en omdat verzoeker thans gezocht wordt door het Soedanese leger.

De vorige beslissing van de asielinstanties ten aanzien van verzoeker dateert van 03.04.2012; en betrof een beslissing van tegenpartij tot weigering van in overwegingname van de zesde asielaanvraag van verzoeker.

De oproepingsbrief van het leger dateert van 12D5.2012, zoals uit de vrije vertaling blijkt (stuk 4), dat aan verzoeker dd. 01.07J2012 werd toegezonden (stuk 5). De oproepingsbrief kon derhalve niet in een eerdere fase worden aangebracht.

Tegenpartij heeft bijzonder onzorgvuldig gehandeld door de datum van de oproepingsbrief van het leger niet te lezen en de manier waarop verzoeker dit document heeft verkregen niet te onderzoeken. Bovendien heeft de ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken geen beroep gedaan op een tolk of vertaler die de inhoud en de datum van de oproeping kon bevestigen; zodoende werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Ook wordt de materiële motiveringsplicht geschonden vermits de motivering onjuist is, door te stellen dat verzoeker het stuk reeds vroeger had kunnen tonen terwijl hij het toen niet had.

De bestreden beslissing is tevens ondeugdelijk geformuleerd in die zin dat verzoeker zijn vrees voor vervolging door het Soedanese leger sinds zijn eerste asielaanvraag niet meer zou hebben ingeroepen, wat fout is. Verzoeker is destijds in 2003 gevlucht omwille van de dienstplicht en heeft zijn vrees voor vervolging door het leger verschillende malen herhaald; o.a. verzoekschrift van M. Frère dd.

30.03.2011 en in het medisch rapport van de Medical Foundation for the Care of Victims of Torture dd. 23.02.2010.

Het enkele feit dat de derde en de vierde asielaanvraag van verzoekers het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing van het CGVS, bevestigd door Uw Raad, laat tegenpartij niet automatisch toe het gezag van gewijsde van Uw arrest in te roepen ter ondersteuning van een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een volgende asielaanvraag, wanneer er nieuwe bewijzen worden geleverd (RvV 23 november 2010, nr. 51.449).

Het begrip "nieuw gegeven" dient vrij soepel te worden geïnterpreteerd. Het kan gaan om een nieuw feit of een nieuw vluchtmotief (RvV 31 maart 2010, nr. 41.150), of om een nieuw bewijs van een oud feit.

Het UNHCR stelt bovendien dat "nieuwe elementen of nieuwe gegevens" die een latere aanvraag in de zin van artikel 32 van de richtlijn 2005/85/CE rechtvaardigen, dienen te worden geïnterpreteerd « in a protection-oriented manner, in line with the object and purpose of the 1951 Convention. Facts supporting the essence of the claim, which could contribute to a revision of an earlier decision, should generally be considered as new elements » (HCR, « Key gender findings en recommandations », maart 2010, <http://www.unhcr.org/4be01d0a9.pdf>, p. 35).

Bovendien besluit het UNHCR, na de verscheidene interpretaties (breed of eng) van de verschillende lidstaten te hebben aangehaald, dat: « UNHCR encourages the adoption of a broad and inclusive approach, that takes into account of the challenges faced by asylum applicants in substantiating their

claims (language barriers, lack of legal advice, having to flee their country without being able to gather supporting evidence, short procedural timeframes etc.) as well as reasons for late disclosure of information (trauma, victims of gender-based violence etc.). UNHCR is extremely concerned about the existence of very formalistic criteria in some states which risks excluding evidence that would support a claim for international protection. The adoption of such restrictive practices could put States at odds with their non-refoulement obligations under international law » (idem, p.35).

In casu is de oproepingsbrief uitgaande van het Soedanese leger dd. 12.05.2012 een nieuw document en een actueel bewijs van de vrees van verzoeker inzake de dienstplicht; en in het algemeen van zijn vrees voor vervolging door de Soedanese autoriteiten.

De taak van tegenpartij beperkt zich in het kader van een nieuwe asielaanvraag tot het nagaan of er nieuwe elementen worden ingeroepen, en mag zich niet uitspreken over de draagwijdte van nieuwe gegevens. Wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken vaststelt dat er nieuwe gegevens zijn, moet DVZ de nieuwe aanvraag in aanmerking nemen en meedelen aan de CGVS (RvS 11 juli 2000, nr. 88.870; 28 maart 2001, nr. 94.374; 5 oktober 2011, nr. 215.579).

De Raad van State oordeelde in een arrest van 13 december 2011, nr. 216.840 dat: "Zodoende neemt de RvV impliciet maar zeker aan dat DVZ een nieuwe asielaanvraag kan weigeren in aanmerking te nemen wanneer de nieuwe gegevens de beweerde vrees voor vervolging of het beweerde risico op ernstige schade niet kunnen gronden. Der gelijke appreciatie van de aangebrachte nieuwe gegevens kan evenwel niet gebeuren in de fase van het in overweging nemen van de asielaanvraag. DVZ kan in die fase enkel vaststellen of er al dan niet nieuwe gegevens zijn en zijn bevoegdheid is hierdoor uitgeput. Door er van uit te gaan dat DVZ kan weigeren een nieuwe asielaanvraag in aanmerking te nemen wanneer het aangehaalde nieuw element niet genoegzaam wordt bewezen door de aangebrachte stukken, heeft de RvV de beperkte beoordelingsbevoegdheid van het bestuur miskend en zodoende artikel 51/8 Vw. geschonden".

In hetzelfde arrest oordeelt de Raad van State dat tegenpartij:

" mag daarbij niet zelf oordelen of de ernstige aanwijzingen de aangevoerde vrees voor vervolging of voor een reëel risico op ernstige schade kunnen gronden of niet"

Bovendien is de bewijslast in de asielmaterie vrij.

Tegenpartij kon derhalve niet weigeren om de nieuwe documenten in overweging te nemen omdat het een kleurenkopie betreft. Een kopie is niet van alle bewijswaarde ontnomen, integendeel. De Raad van State oordeelde reeds op 02 juli 1996 (arrest nr. 60.635) dat:

"Considérant que la partie adverse ne pouvait donc écarter les pièces litigieuses parce que certaines émanent de parents et que d'autres sont produites en copie, circonstances qui à elles seules n'affectent pas la crédibilité

Verzoeker roept aan de hand van een foto dd. 30.06.2012 aan de ambassade van Soedan tegen de genocide in Darfur een nieuw element in, m.n. zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer omwille van zijn politieke activiteiten in België (réfugié sur place).

Door aan te nemen dat er nieuwe documenten zijn maar deze geen bewijswaarde hebben omdat ze slechts copies zijn schendt tegenpartij zijn bevoegdheid zoals bepaald in artikel 51/8 Vw. en de materiële motiveringsplicht. Het komt tegenpartij niet toe de bewijswaarde van een kopie te beoordelen. De zevende asielaanvraag van verzoeker diende bijgevolg overgemaakt te worden aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor een onderzoek ten gronde."

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel bepaalt het volgende:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning

aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)."

3.4. Uit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangevoerd in een meervoudig asielerzoek:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021);
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter ondersteuning van zijn zevende asielaanvraag onder meer een oproepingsbrief van het leger had overgemaakt. In de bestreden beslissing maakt de verwerende partij daarover de volgende beoordeling: *"overwegende dat betrokkene een oproepingsbrief van het leger naar voren brengt waarin staat vermeld dat de betrokkene zich dient aan te melden op straffe van gevangenisstraf waarbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene sinds zijn eerste asielaanvraag in 2003 geen enkele melding heeft gemaakt van mogelijke vrees voor vervolging bij weigering van het opvolgen van het sommen van het leger; dat betrokkene reeds meermaals de mogelijkheid had dit element bij de behandeling van de voorgaande asielaanvragen."*

3.6. Verzoeker betwist niet dat de verwerende partij de inhoud van de door verzoeker voorgelegde brief correct heeft samengevat in de bestreden beslissing, met name *"een oproepingsbrief van het leger waarin staat vermeld dat de betrokkene zich dient aan te melden op straffe van gevangenisstraf"*. Volgens verzoeker heeft verwerende partij nagelaten de datum van de betrokken oproepingsbrief na te gaan evenals de wijze waarop verzoeker het betrokken stuk heeft verkregen en wordt volgens verzoeker in dit verband naast de zorgvuldigheidsplicht tevens de materiële motiveringsplicht geschonden, doch deze kritiek kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Immers stelt verzoeker zelf in zijn verzoekschrift dat hij zijn vrees voor vervolging door het Soedanese leger wel degelijk en zelfs verschillende malen sedert zijn eerste asielaanvraag heeft opgeworpen. De Raad dient dus vast te stellen dat het betrokken stuk geen betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrengen, zoals artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet het vereist. Verzoeker kan met zijn betoog dan ook niet de eindconclusie in de bestreden beslissing onderuit halen dat *"de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980."*

3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift vervolgens betoogt, *"Het enkele feit dat de derde en de vierde asielaanvraag van verzoekers het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing van het CGVS, bevestigd door Uw Raad, laat tegenpartij niet automatisch toe het gezag van gewijsde van Uw arrest in te roepen ter ondersteuning van een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een volgende asielaanvraag, wanneer er nieuwe bewijzen worden geleverd (RvV 23 november 2010, nr. 51.449)"* dient de Raad op te merken dat de relevantie ervan niet kan worden ingezien, aangezien zulks nergens in de bestreden beslissing kan worden gelezen.

3.8. De Raad merkt verder op dat artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet de verwerende partij niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen. Evenwel sluit artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *"ernstige aanwijzingen"* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan dus bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens nagaan of de aangevoerde gegevens *"nieuw"* zijn in de zin dat zij van

aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)). Of een aangebracht gegeven wijst op het bestaan van een "ernstige aanwijzing", hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris in casu dat een kleurenkopie van een foto een geringe bewijswaarde heeft daar de authenticiteit van dit stuk niet op een adequate manier kan worden nagegaan, kan niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd aangezien kopieën gemakkelijk met allerlei knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

3.9. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat een verwijzing naar aanbevelingen van het UNHCR evenmin van die aard is dat zij de motivering van de bestreden beslissing weet te ontkrachten of een schending aantoonst van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet daar zij geen bindende kracht hebben en niet meer dan een algemene strekking hebben.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA